

34. Περὶ τοῦ γερουσίου δαμαρος ἐν τῷ πατέρι τοῦ αγίου ἵρο-
μάρτυρος Χαραλαμπίδου τοῦ δαματούργου ἐν ἔτει 1827.
("Αγιορ. Βιζυανίου," ἔτος 12, 1952, σ. 123, 180, 249).

Περὶ τοῦ γενομένου θαύματος ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἀγ. ιεροκάρυου χαρακόμπου τοῦ θαυματουργοῦ σκῆνης τῆς Κανονικής ἐν ἔτει 1827. ὑπὸ Ιωσίδώρου Παντελοπούλου μοναχοῦ Κανονικής τοῦ.

«Κατά τὸ ἔτος 1827 ἐπὶ τῷ γέρετῷ τοῦ γέροντος Νικηφόρου τῆς μετίθετης τοῦ ἀγίου Χαρακόμπου, ὃς ἐπιτυροφορίθηκεν ὑπὸ ἀγιοποστων πατέρων, εἰς τὴν σκῆνην μας διέβηντον ἐπειδὴ Τούρκοι σφραγίσθησαν κενταρικένοι ὡς φρουροί τῆς σκῆνης καὶ τὴν ἄνωθεν κεφαλὴν τῆς κερασιᾶς, ἐγεγάγρουν δέ αὐτοῖς οἱ ἀπένταντι νησιῶναι πειραταί, χριστιανοί καὶ ὄνομα, ἀρπάζοντες τὰ τῆς δυστυχῶν πατέρων τρόφιμα καὶ τὰ μικρά αὐτῶν οἰνοπνεύματα σκεύη καὶ ἄλτι οἱ φρουροί τὰ τούς φυγάδεσσον καὶ τὰ τούς προστατεύοντος ἀπό τούς πειρατές ἔπραξαν ἐν τούτῳ συστειρών, ὅσα ἥδιντο, (κατὰ τὴν παροιμίαν ἔβατον τούς τύπους νάρα φυλάφουν τὰ πρόβατα).

«Τότει κατέβαι τῆς σκῆνης ἔμειναν ἕρμοι οἰνοχόρος καὶ ποτνοί τῶν πατέρων ἐπὶ τοῦ φόβου την ἀπεδύμυσαν εἰς τὰ ἀπένταντι ἔργα λογίσας καὶ εἰς τὴν τύπον Σεοπετούν καὶ ἀπόκοι, τὰ δεῖπρα σκεύη τοῦ αἰετοφίλου ναοῦ τῆς Θρυλικῆς Τριάδος τοῦ αιριανοῦ μας ἦσθιαν αἵμιντα γειφάνια, ιερά Βυαγγέλια καὶ σῆματα ποσύριαντα. Ἐσεριψαν εἰς συστειρών καὶ σφαγὴν περίπτερην τῆς σκῆνης μας, τὰς δέ ιεράς εικόνας κατέκεχοντας εἰς τὴν ἀπένταντι ναοῦ αιριανοῦ γκρονατίθηντας (Αμυγδαλά) ἐπειδὴ Βαθυτάτου σπηλαίου, καθιέφαντες τὸ σούρμιον τοῦ σπηλαίου διά τοις ηδαῖς, τὰς δέ ορειχάλκινα μανουάλια τὰς ἐφυγάδεσσον διά τοις εἰς τὴν τύπον Σεοπετούν καὶ μετά τὴν αιθυγούχωσιν τῆς ἐπικυνικῆς ἐπαναστάσεως πάντα τὰ ἔφεραν εἰς τὴν σκῆνην μας.

«Εἰς τοιαύτην καὶ χειροτεραν σανασσούσαιν εύρισκεται σκῆνη μας, υπέφεραν δέ ποτέ οἱ πτυχοί σκηνεσσοί καὶ τὴν πειρατῶν καὶ ἐπὶ τῷ Οδυσσαντίῳ καὶ τῷ χειρίστον πάτερν

ἐν πειρύς μή δυνάμενοι δέ να ἐβολικοφέρουν τό φημόκει θαυμάτων
καὶ τοῦ ὀποιαστείακοῦ, ἀπεφέσισαν οἱ ἐναπομεινάρτες να τελετείεργοι
τοῖς χιρεύσι τοῖς πρυτάνοις τοῦ σπυρίου τοῦ αἵγιου Μιχαήλ τοῦ
πανομεατιβίτου, μετά μεγάλην σεόπιν καὶ μόχθαν ιαθότι ἵτο
ὁ ρώπος δασιώδης καὶ ἀναττείργησε πρὸς σποράν περιθῆς καὶ
οὐτις ἐβολικοφέρουν μέ βάσσαντα τό φημόκει θαυμάτων. Οἱ ὁδωμάνοι
ὅμις σερατιώται ἔπραξσον, ὅσα τούς ἐφειροντο ἀρεστά· περιήρχον
τοῖς καθίβασ καὶ ἐγένεντον τούς ἐναπομεινάρτες πατέρας.
Ηρέραν δέ τινα ἥζθον καὶ εἰς τὴν παλίθην τοῦ αἵγιου Κερομάρ-
τυρος Χαραγάμπους καὶ ἐβίγιουν περά τοῦ πτωχοτάτου ἐπείνου
γέροντος Μικηφόρου χρήματας, ὡς ὅτι ἄλλο ἀγίας πράγματος τῆς πα-
λίθης, ὁ δέ γέρων μή ἔχων τινά τοὺς δίου, τούς παρειάτει να ἀπέ-
θουν, καθότι πτωχότάτος, καὶ μή πειθόρεντοι γιντίσουν τοὺς γέροντος
διαφοροτρόπους. Βλέπων οὖτος, ὅτι δὲν ἐπείδοτο εἰς τοὺς παρειάτεις
τοὺς καὶ συμβουλίας τοῦ ἔπαθε τοὺς ἀρχηγούς τούς οὔμπατοι (βε-
νετίσαι) ἐν τῆς χειρός, μουσαὶ ὀνοματόμενον καὶ ἀδύτητεν αἰ-
γόν εἰς τό παρειαγέγοντον τοῦ αἵγιου Χαραγάμπους καὶ τίγει πρός
αὐτοὺς ἀφόβως· “Οὓς εἴναι οἱ γέροντες καὶ προστάτες μεν καὶ
ἴρω πάθημε ἔδη καὶ τοὺς ὑπορετῶ ἀντεπτω τὴν πανδύταν τού
καὶ φροτήτη διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου” Τούτο ίδιν ὁ
ἀγαργνός καὶ τομίσας τὴν πράξιν τοῦ γέροντος ἡς ἐμπαγκόν,
Θυμούσεις ἔρπασε τὴν πανδύταν τοῦ αἵγιου Χαραγάμπους καὶ ρί-
ψες αὐτὴν κακοῖ τὴν συνέτριψε διὰ τοῦ ὑποδύματος του, τὸν
δέ γέροντος ἐπεράστει ἐν τῆς χειρός, τίς οἶδε τι περισσότερον ἐσπο-
τει τέ πά πράξη ὁ δοσεβεστατος· “Ο γέρων ἐνερόκος ἐπεισαγέ-
σθη τοῖς αἵγιον Χαραγάμπους εἰς Βοΐθειάν του εἴπων· “Ἄγιε Χα-
ραγάμπη, Βοΐθειον με τοῖς δούλοισσου” Τι δ' ἐποίησεν οἱ πατέρων
γέρων Θεός, οὐ μή ἀνεχόμενος, ἵνε ἀτιμάζοται οἱ ἄγιοι του; (iii,

καὶ θαυμάσιν σου χριστέ βασιλεῖ!). οἱ δέξιοι εἰσίν κανόγια
ἐγένετο μὲν ἄλλη διάτοκος μάχαιρα καὶ μέρος ποτύκησε συν-
τρίβη καὶ διεπέρασε τὸ ὑπόδυμα τοῦ απόστολου μονοσᾶ σφα-
ρύνοι καὶ ἐδίχοσόμενε τὸ πέρικλε τοῦ ποδός του, τόσον ἥπτε
τὸ σῶμα ἔρρεε αρουραῖον καὶ οὐ πρό ὅλην ὑπερύφανος καὶ
ἀσφαλής, εἶπεντο κατὰ τὴν πτέρυν τούτην τοισθε. Τοῦτο ἴδούτε οἵστε
δοι του ἐγρόμαζαν καὶ ἐμειναν σέφωντο μή γνωρίζοντες τί νέ
πράξουν, ἐνώ οὐ δέρκης των ἀδύτητο σιδηρίους καὶ μυστήρεος ἀ-
θώντων καὶ ἐπειδήτο την Βούθειαν τοῦ γεροντος Μιτσούφορου μετά
θαυμάντων. Οὐ δέ γεραν εἶπεν· "Ὕγιε οὐδενὲς ἔχει ναὸς πορέζω, καὶ οὐδὲ
ἔμοι μή περικέντησε οὐδεμίαν Βούθειαν, διότι μὲν οἴτεντος εἴκονα πάντη
ἔργος καὶ πτωχός καὶ σερούμενος καὶ τὸν μέσων τῆς Θεραπείας σου,
μόνον τοῦτο σέ συμβούλειον, μετανοίουν διά τὴν πράξιν σου καὶ τὴν
ἀντισχυτικαν σου καὶ βίγμον την Θεραπείαν σου παρὰ τοῦ αγίου Χα-
ραλάμπους τοῦ γεροντος μοῦ." Εν τη ποθητικῇ εὑρίσκεται οἱ Μονοσᾶς
παρεκάλει καὶ ἐβίγιει Βούθειαν· τοῦτο οὐ γεραν Μιτσούφορος εἶπεν ἐν τῷ
ἀπλόγυρι τῆς φυκίδος του· "ναὶ ἀναίψυς ἔνας σεράκει εἰς τὴν εἰνόνα του
καὶ πιστεῖν ναὶ θεραπευθῆς ἀρχέσως, αλλὰ γνωρίζε, οὐτὶ οὐδὲ δέντες
μόνον σερίζε τάχιστα ἔνα σεραγιώτηρε εἰς τοὺς δικαίους ναὶ ἀγοράσῃ"
καὶ οὕτως ἐποίησε. Καὶ ἄμφοι ἔγνωσε τὸ αὐτίον πρό τῆς εἰνόνας
τοῦ θαυματουργοῦ Χαραλάμπους, ἐν τῷ ἀμφοτε καὶ τῷ θαύμα, ἐποιεῖ
καὶ ἦρι τοῦ αἴρατος καὶ τὸ τραύμα ιάθη σεράκει, καὶ οὐ πρὶν κα-
τακένοιτος καὶ Λιπόθυμος ἡγέρθη καὶ ἐβαθύει μὲν πρόσφερον εὔκα-
ριστον τὸν ἄγιον καὶ τὸν γεροντανεῖς ἔνδειγν δέ εὐχαριστίας
διά τὴν σωτηρίαν του, τοῦ ἐπρόσφερε ἐν τοῦ σεραθμοῦ του μιαν
κέπονταν ναὶ σκεπάζεται, διότι ἐπειμάτο εἰς κάτι πατητούχε καὶ
επερίνεν οὐ δυστυχίας γεραν. Χαίρει δέ τοι αγίου Χαραλάμπους καὶ
εἰς ἀγνεατάσσονταν τῆς Σαλινού κανόγιας, ἀφύρεσε τὴν ὁργήν

κανδήλαν τοῦ ἀγίου Γεωργίου καὶ Τροπαιοφόρου (Ἔνι γάρ ὁ σταθμός
του ἐν τῇ νῦν καθηλυ τοῦ ἀγίου Γεωργίου, τῇ παραπλέυρᾳ τῆς κα-
τίβυς τῆς ἡπειρωτικῆς τοῦ Χριστοῦ κατάστηκε διά φιλάκιον, καθ'
ὅτι βλέπει πανταχότε οὐαὶ ἀσφαλεστάσας) οὐαὶ ἐπειδή θύγερέν-
σεν αὐτῷ πρό τῆς εἰκόνος τοῦ ἀγίου Χαρακτήρου εἰς ἐνδείξην
εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν ἄγιον διότι τὴν θεραπείαν του. Εὔχοντες δέ
ἐγροφοδότει τὸν πνικὸν γέροντα Νικηφόρον προσφέρει οὐαὶ ἔλασιν διότι
τὴν κανδήλαν εἰς δέ την θείον τῆς ἀφύρεθειος⁷ κανδήλας τοῦ ἀγίου
Γεωργίου ἐπείρασεν ἵνα φαρδουάνδηλον ὑστερών φίγιας αὐτό ἐστι τοῦ
τοῦτο διεσδίου.

«Παρεπόρτος εὐαρροῦ οὐαὶ μετά τοιν κακοποιήσιν καὶ σιν-
μολινί τοῦ αφείσους, ἐπανήθον μετριοῖ πατέρες, ὅσοι ἐπέβυσαν, διὸ τὴν
ἐρυμονήσιν οὐαὶ ὑρχίσεν καὶ σιγήτη ναὶ διοργανοῦσαι ὡς οὐαὶ πρόσερον.
Ο δέ μονοσῶς ὁ ὁδωμανός δεκάρας διωρίσθη καταγοφήσῃ εἰς τὸν Αι-
γανὸν τῆς Δαΐσης οὐαὶ ἐνθυμούμενος ξόδευμα, σπέρ μετίχειν ὁ
ἄγιος Χαρακτήρος, ἐδώρισε οὐαὶ ἔτος εἰς τὴν μητράν τοῦ ἀγίου ἐν-
σονού ἔπειρον διὸ τὴν ἱερτήν οὐαὶ διὸ τὴν φιλοκαθίαν τῆς κανδήλας
τοῦ ἀγίου. Ο γέρων Νικηφόρος καταγόμενος ἐν τῆς Μακεδονίας οὐαὶ
ἐν τῆς καίμης τῆς Τζορτζίου Βιωνίας ὃτο ποτὲ ἀνδρεῖος οὐαὶ χειρο-
βύναρχος εἰς τὴν τεράν του ἥτιναν ἥχματισθη ὑπό γέλοσοπει-
ρατῶν οὐαὶ ἐπωτίδην εἰς εκύρων δοῦλος εἰς ἔνα πασσᾶς· ἐπειδή δέ
ἴσο ριμαρέος οὐαὶ ποτὲ ὑπέσθιος χριστιανός σετείος οὐαὶ εἰς πάσας
τὰς ὑπυρεσίας του προδυκόστατος εἰς τὸν κύριόν του, ἥγεστότοις
νιός Καὶ τὸ εὐτύχημα δέ ποτὲ δέν τού ἐβίσατε ναὶ κούτσενην· ἔμπινε
δέ δοῦλος εἰς τὸν παττᾶν ἀριετόρ οὐαὶ ὅσοι, ὁδωμανοί,
τού ἐβλέπαν τοὺς ἐφοβούντο οὐαὶ δέν ἐγόμονν ναὶ τοῦ ἀναφέρουν
κίποτε περὶ Θρυσσείας. Μίαν καὶ ὑμερήν σεῖποντος μπάτης πλούσιος
τίχε τελετήν οὐαὶ τίχε προσκαρέστι πολλούς πτολεμίους ὁδωμανούς διά-
ταξηρεσίους, γρ. ἀφαρερεσίους.

ναί συγενέφρανθοιν μεταβού δέ σεύτην οὐαί ἐσι τὴν πρώτην εἶχε
προσελγθῆαι οὐαί οἱ αἰρίοις τοῦ Λιτικόφορου οἱ πατέρων. συγένειος ὅμως
οἱ ρύθμεις Λιτικόφορος προσελγθῆαι εἰς τὴν ὑπερεσίαν τοῦ συμποσίου
οὐαί πάντην εὐφρασινόκειναν ἀπεφεσιόθη ναὶ γινόσαι σάργην πάλης πρὸς
πλιγρεσέραν διασπεῖδοντ. Τὸν οὐαίρον εἰσεινον ἐφυγίζεται εἰς ἔκεινον
καὶ μέρη οἰστοιος αἰθιοψ ὄδηματος ψυχαρέος πολύ, ὥστις οὐαί
συγενειαν ἵτο οὐαί αὐτοῖς μεταξότοις οὐαίροις τοῦ αἰρίου τοῦ εἰς τὴν περιετήν οὐαί
ἀργακτίμης τῆς πάλης πάντες ἐνικοῦσε οὐαί ἐχειροκροσεῖτο, ἀλλὰ ὅτιος
πλαστος. Γνωρίζεται οἱ αἰρίοις τοῦ Λιτικόφορου οὐαί ἔχων βεβαίαν πε-
ποιθυσιν εἰς τὴν αἰνερίαν τοῦ δούλου ἐπρόσεινεν εἰς πάντες τοῖς
οὐαίοις τοῦ οὐαί ὅτοι μὲν ἔνας οὐαίρος ἐδέχθυσεν. ἔχοντες οὐαί οὐα-
ίς διάνοιαν, ὅτι οἱ οὐαίροις χριστιανοί ἐν ρίπῃ ὄφθαλμοῦ δα-
κρίνου χαραι οὐαί αἴφυρος πρὸ τῶν πόδων τοῦ Αἰδίοπος ὄδημα-
τοι οὐαί παταγιοτοῦ. Τέλος ἐτοιμασθέντες ἀμφοτέροι οὐαίς τὴν
ουνύθειαν τῶν παταγιοτῶν οὐαί αἰλείφαντες ἐσαυρούσι μὲν ἔλαιον
ἐγεφανισθυσαν πρὸ τοῦ αἴρεσιν εἰσεινον θεατρου γυμνοί, ὅφου
καὶ αἱρέψατε φέντε εἶχον οὐαίψει διάσινδονος· δοθεντος δέ τοῦ
συνθύματος τοῦ ἀγώνος ποιήσατε τό συμμείον τοῦ τιμίου Σταυροῦ
ὄρματος πρῶτος οἱ Λιτικόφορος, ἵνα ἀρπάσῃ τὸν σάρκαντα ἐν τῆς
μέσης, ὅπου ὅτο περιεβοκέστος, ἵνα μή. ὄφισθη. ἐν τῆς ὄρμῆς
ὅμως οὐαί τῆς δυνάμεως εἰσεχύρυσαν οἱ χεῖρες τοῦ εἰς τὰς ἐντο-
σθίας τοῦ οὐαί ἐχιθυσαν χαραι, οὐαί παραυτα ἐβέπτυνοτεν εἰσε-
νος οἱ πρώτην ὑπερύφενος Γοτιάθ πρὸ τῶν πόδων τοῦ ταπεινοῦ Λαυρί-
νικύθεισις ὑπό τοῦ φοβουμένου οὐαί ἐληφάντος ἐπὶ Κύριον τοῦ πα-
κοδινοφορον. Τό ἀπροσδόκητον τοῦτο ιδόντες πάντες οἱ ὄδηματοι
ἀφ' ἐνοίς ἐθαίρισαν τὴν δυναρειν τοῦ χριστιανοῦ παταγιοτοῦ, ἀφ'
ἐτερου ὅμως ἐβεράντησαν τοὺς οὐρανούς οὐαί πάλιοτας οὐαίροις
Μπέης τοῦ συμποσίου, ὥστις ὄρματος μετά τοῦκού οὐαί μανίας

εἶχε οὐσοπόν νέο φορεύση διάκονος μαχαιρίας τοῖν ὄνοματι καὶ
 πράγματι μιγμάτοις, ὃν δέν ἐπέκβανεν ὁ πατρὸς καὶ κύριος Καὶ
 μιγμάτοις μὲν τοῦ ὑπόσχετον τοῦ ἐπαύριον νὰ τὸν παρελθόν
 καὶ νὰ τὸν Χιρωρήσῃ, ὡς βούλεται. Βίσεις θέτειν πάντας τὸν προ-
 σκετεγμένων ὄθυματιν ἀνεκάρηγον ἔνδοτος εἰς τὸν οἶνόν του,
 ὃ δέ μιγμάτος διελογίζετο τι νὰ πράξῃ εἰς τοῦ δεινῆν καύτην πε-
 ρίσσεων καὶ μή ἔχων ἄλλον βούθον καὶ προστάτην ἐπειδή
 το εἰς ταχεῖαν βούθειαν τοῦ κυρίου Θεογόνου, ἣντις παρείρεται
 σα ἐφάνη τάχιστος βούθος καὶ ἐνέπνευε εἰς τοῦ παρδίαν τοῦ
 κυρίου του γνήσιμην ἀγαθήν. Τοῦ πρωιάν ἐκεάνθετην οὖτος τοῦ Μι-
 γμάτος καὶ τοῦ εἶτεν ἐπειδή τοσοῦτον παρόνταν φύσις μαζί μου
 καὶ μετά πολὺ εὐχαριστηρίενος ἔγινε καὶ ὁ οἶνος μου σὲ συκ-
 θουέτω νὰ φύγῃ τὸ συντομώτερον χωρὶς ἀναβοτήν, διότι τὸ
 πράγματα ἔχουν ἀγρίψει καὶ πάντας θάσι σὲ ταυρισμόσουν, ὡς
 ἂν ἀρνηθῆς, θάσι φονείσουν· γυπομένει διάκονον τοῦ χωρισμούσου
 πάντην ὡς πιστὸν μου δοῦλον σοι προσφέρω χρύματα καὶ πᾶν
 τοῦ ταξειδίου σου ἐφόδιον καὶ θάσι σὲ συνδικόν μεσκρι τῆς πα-
 παδίας πρὸς ασφάλισμάνσου. Κατεύθυντες ἀκρότεροι εἰς τὸν αἰρ-
 αδόν, Θεοῦ συνεργούντος, ψιδόντεν γέ τοι κυρίου Θεογόνου νὰ συ-
 ναντηθοῦν μὲν δύο μοναχούς ἀγιορείτας ἵνα τοὺς μονῆς μεγίστης παύρα
 καὶ ὅπαν ἥριτησαν αὐτούς ἐδύνασαν, ὅτι εἴναι ἔτοιμοι νὰ ἀνα-
 χωρήσουν μὲν πτοιον τοὺς μονῆς εἰς αὔγον ὄρος, οὕτω δέ ἀποχαιρετή-
 σας τὸν πατρὸν καύριόν του ὁ μιγμάτος, εἰσῆγθεν εἰς τὸ πτοιον
 αὐτοσιγγρεῖ καὶ ἐκρύθη· μετ' ὄφιον δέ ἀνεκάρηγον δι' ὄφιον ὄρος
 καὶ μὲν πολυύφερον ταξειδίον ἔγιθον εἰς τοῦ μεντίν Μεγίστην παύραν.
 "Εκβιντεν εἰς τοῦ μονῆς ἀριστούς παρόνταν ὡς δούλους καὶ ἐπάρη
 μοναχός σταυροφόρος· ἐπειδή δέ ἥγαπε κατά τοῦτο τὸν τύπον
 ἀπεφάνετε νὰ ἔρθῃ εἰς τοῦ σημῆν της Ἄγιας Τριάδος κανονικα-
ΙΑΝΝΕΙΣΤΗΜΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

τούς οἵπου ἡγόρασε τήν πατέρην τοῦ ἁγίου Χαρακάμπου
εἰς τῆς ἱερᾶς μονῆς Μεγίστης Παύρας, μή υπερέχοντος σιγάρος
πεῖραι πληρούμονος. Μετ' ὄφιγον δέ ἐγινε πεῖραι μεγαλούχυμος μέσον ὕδιον
ὑγροκαὶ διάγυν ποτίσειαν ἐνάρεσον πεῖραι αἰνιγματικοῖς, δοξάμενοι τοὺς λιτιρωτούς
τοῦ Θεοῦ, οἵτις τὸν ἐρύγρωσε, διὰ πρεσβειῶν τῆς Κυρίας Θεογόνου εἰς
τοὺς πινδύους καὶ αρριών ἐκεῖνον τίνειν.

« Ἡ ἐν τῷ συκτῷ διαβίωσίς του ἦτο ἀγρυπνός, ὡς ποτίσεια
τοῦ πεῖραι ὑπόδρεια αὐτοῦ ἀγωνιζομένου πεῖρα τοῦ φυχοθόρου βρά-
κοντος διαβόλου. Βίσ την ἔποχην δέ, ὥποι ἔστηνετο τὸ ἔδαφος τῆς
Λιτῆς τοῦ παθολίου μας ναοῦ διὰ μερμαρίνων πλακών τῷ συκτῷ
μή τῶν φιλοχριστῶν χριστιανῶν, οἱ πατέρες ἐπρομηθεύοντο ταῦτα
εἰς τοῦ ἀγιαστοῦ (Ἀγίου Διονυσίου) ὡς πατέρης πεῖραι μακαριώτερος πεῖραι
εὔμορφος πεῖρας. Άφοι οὐνεπιτυράθη ὑπρομηθεῖσαι, ἵτο ἀνάγκη να ταῖ
μεταφέρονται εἰς τὸ πατριαρκόν μας πεῖραι ἀπάντες οἱ πατέρες μή προ-
θυμίαν ἐπείμαντο πεῖραι την δύναμιν των ἔπειτας. Συνεπεδεσθείσις δὲ
τοῦ μεταφορᾶς τῶν πλακῶν, ἀπετίθη μία πλακὴ μεράκη τετράπτυχος
διὰ τὸ πέντερον τῆς Λιτῆς, περίποιαν διακοσίων ὀνάδων Βαΐρους· εἴ-
ριστομένοι δέ ἐν ἀμυχανίᾳ οἱ πατέρες διετομήσαντο τούς πρόπτες ταῖ
την μεταφέρονται εἰς τούς τοῦ πατέρος μέρους τούς πάντας μεταχειρίσθ-
σαν, ἀλλ' εἰς μάτην ἐποιεῖσαν οἱ δυστυχεῖς. Ταῦτα βλέπων ὁ Νικη-
φόρος ἐπορεύθη εἰς την ἀγριούδαν πεῖραι ἰδών την πλάκην εἶπε: "Βοη-
θούσας μοι πατέρες να την πάρω εἰς τοὺς ὕμνους πεῖραι τῷ βοηθείᾳ
τῆς Ἅγιας Τριάδος θα τὴν μεταφέρω εἰς τὴν ἐκκλησίαν μας." Μετά
τοῦτος δέ πεπονισμένοι εἰς ἐποποθετήσαντας εἰς τοὺς ὕμνους τους. Βαδίζων
δέ ἀνέβαντεν ὁ πιλιγρίφορος τὸν φρικτὸν ἀπίγορον φαινόμενος εἰς
ὅπου ἦν ἀγέλας Ἀραιοῦς Βασιλέων τὸν αύραντο πεῖραι την μιθο-
λογίαν, ἵνα λατέψῃ πάρε τοὺς Ἀργαρες τὰ χρυσὰ μῆτας τῶν Βοηθείων,
αὗτος δὲ τὸν μιθόν τοις πεπονισμένοις τοῦ ἐπιχειρούς τοῦ μισθωτοῦ

Θεού. Τούτης της πλακές είναι 1.10X1.60 μέτρα, εύρισκεται δέ είσει, εἰς τό σέντρον της Αγίους απάνθετη του πολυτέλεου).

"Μετά παρέβεντιν κεφαροῦ καὶ πρὸς τὸ κέρκα καὶ βιούτου ἐν βαθυτάχυ ὥλισίσῃ προσέβαθεν εἰς τὴν ουνοδείαν του ἔνας Κουρσούταχον καὶ δαμικάσσας αὐτὸν τὸν ἔσσειρεν μοναχόν ψευδούκην, ὀνομασθέντας Χαράλαμπον. Μετά τὸν θάνατον δέ τοι γέροντός του πι-
αυτόρον, ἔχων οὖτος σχέσεις μὲν καὶ ρύσους μοναχούς τῆς μονῆς του
ἄγιου Πατριαρχήμονας, ἐπώλησεν ὁ ἄρχις καὶ ιερόσυλος τὴν θαυματουργοῦ
εἰκόνα του ἄγιου Χαραλάμπου ἀντὶ δέκα τριῶν χρυσῶν ὁδηματικῶν
ἴων πατέρα τό ἔτος 1869), ὃς καὶ εύρισκεν μέχρι σήμερον ὅποθεατη-
σθέντι εἰς τὴν ἀνωτέρη μονήν. Τούτης μέγεθος τῆς εἰκόνος είναι 0,48X0,36
μὲν χρονολογίαν 1819, παριστάσαι δέ ὁ ἄγιος ἐπὶ θρόνου, καὶ ὡς θαυματουργός
ἀντικατεστάθη μὲν ἀΐδην νεωτέρας τέχνης παριστάσαν ὄρδιν τοὺς
ἄγιον μέχρι μέσους, ἔργον Θιονυσίου Ιερομάνεινον Κυπρίου, ὅστις
πατέσσει, εἰς τὴν παραπλεύρων καὶ πρὸς δυσμάς πατίθην τὸν γυνε-
θῆν τῆς Θεοτόκου ἐν ἔτει ¹⁸⁶⁹ Συγκειώσατε, ὅτι τοῦ ὁδηματοῦ γένεται
δεῖσσα ἀργυρὰ κανδήτα εύρισκεται περιμετρίῳ εἰσέτι πρὸ τῆς τέλε-
σιον τοῦ ἄγιου εἰς ἐνδύμιον τοῦ θαύματος. ἔχει σκῆνα στρογγύλου
πογκρίου, φέροντα πέριξ δύο μορφάς, τὸν ἄγιον Γεώργιον ἔφιππον καὶ
τὸν δράκοντα φονευόμενον. Πάλαι μᾶς ἐπρότεινεν τὴν ἀντικα-
τάσθεντι τῆς κανδήτας διὰ νεωτέρας τέχνης καὶ πορφοτέρας, ὅπερ
δεῖται πετρέψασθεν οὔτε γυνίην διδόμεν καὶ εἰς τοὺς μεταγενεσέρους,
δι' ἐνδυθέν τοῦ θαύματος. Τούτης τοῦ ιερατίκου Χαραλάμπου, ἦτο
ἄγιοδακτυλον, ἐγρειλαθεὶς καὶ περιγέρχετο τὰς μονάς ἵνες ἐπαίτης φθειρίων,
ἀπεβίωσε δέ εἰς τὰς ὁδούς τοῦ ἄγιου "Ορους μή ἀγνωθεῖς τῆς προσγενούς
μετανοίας του. Τοιούτοις εἴδος ἀπολακτάνουν οἱ ἀνευθεῖς ιερόσυλοι πατα-
διωτοί τοις ἕνθεν κατεῖθεν ἵππο τῆς ὄρης τοῦ κυρίου."

¹³ "Ἄγιος Βασιλίκης," έτος 12', 1952, σ. 123-125, 180-182, 249-250. Ο γέρων
Τούδης, ἐν τῷ προετοίωτεν τῷ τῷ ὥρατος τῷ Κανονικαύβικον σπίλῳ, σημει-
οῦσας εἰς τέμνε: "τῷ χειροτοριῶν πιστίν 26". αλλά δεῖ φέρει τοῦ στιγμῆς τοῦ
ταῦτος. εἰς τοῦ ναύπλιου ἱεροδοτεῖται τῷ 1930 καταλογον δὲν ωθάρχει.